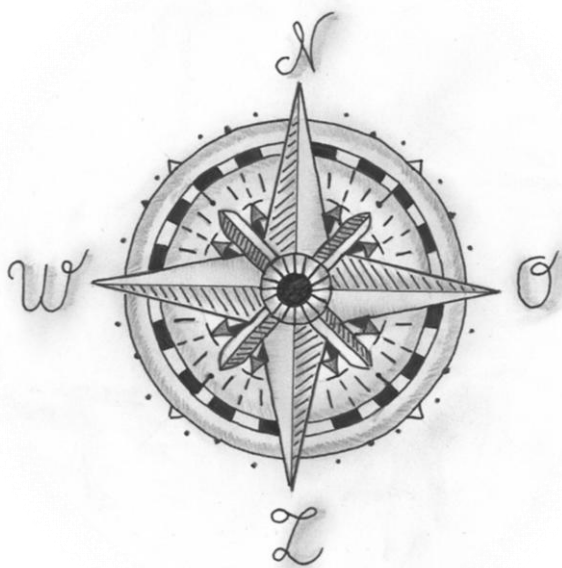

Het zoekavontuur van Geenhoorn

Het zoekavontuur van Geenhoorn

Mark de Groot

Het zoekavontuur van Geenhoorn

Mark de Groot

1^e druk januari 2020

Uitgeverij: Godijn Publishing

Cover illustratie: Joy de Groot-van Ham

Illustraties: Ingrid van Ham-Boel

Vormgeving omslag: Jen Minkman

ISBN 978-94-93517-29-3

NUR 280/282/283

©2020 Godijn Publishing

www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Dit verhaal gaat niet over een eenhoorn,
maar gaat wel over een eenhoorn.

Voor Dennis en Marga

Inhoud

1 De grote twijfel	17
2 Het zoekavontuur begint	24
3 Raadselachtige ontmoetingen	28
4 Het hoofd van de eekhoorns	37
5 Het oosten is naar rechts	44
6 Gevecht met de specht	51
7 Appels anders dan andere appels	58
8 Weerwolf doet een voorspelling	66
9 Treurwilgen zijn besmettelijk	79
10 Kwaadwilg	88
11 De Stijgende Leeuwerik	104

12 Dansende beren	111
13 Een cadeautje voor Spotvogel	124
14 Donderwolken	131
15 Een hachelijke kennismaking	137
16 Opgesloten zonder uitgang	145
17 Keeva	152
18 Neekhoorn slaat twee vliegen in één klap	161
19 De laatste strijd	169
20 Een oplossing op afstand	178
21 Het einde heeft een begin	185

Hee...

Hee, jij daar...

Kom eens dichterbij,

ik heb je iets te vertellen.

Niet bang zijn, het is maar een verhaal.

Goed zo, kom hier

en neem plaats naast mij.

Luister goed,

ik vertel het je maar een keer.

En daarna moet dit verhaal

tussen ons blijven.

Begrijp je?

Dit is ons geheim...

In het verre Verre Oosten, in het land waar de zon als eerste opkomt, ligt een bos verborgen tussen de bergen en de oceaan. Het bos staat op geen enkele kaart en geen enkele ontdekkingsreiziger heeft ooit een voet in het bos gezet.

Toch is het een groot bos. Zo groot zelfs dat als jij het bos vindt, je je er voor altijd in kan verstoppen. En als je er in mag. Al staan er geen borden met waarschuwingen om weg te blijven en is er geen draad gespannen om ongewenste bezoekers op afstand te houden, het bos is eigenlijk verboden voor mensen. De Woudreuzen - dat zijn de hoogste bomen met de dikste stammen en de wijdeste takken - houden waakzaam de wacht. En dat is hard nodig. Niet alleen om mensen tegen te houden het bos in te trekken, de mensenwereld ligt tenslotte verafgelegen, maar ook om te voorkomen dat er dieren, kwaadaardige dieren, ongewenste dieren in de mensenwereld, het bos weten

te verlaten. In een bos zo enorm als dit bos leven tenslotte allerlei soorten wezens en niet alles is even vriendelijk. Bovendien kent het bos veel geheime plekjes. Schaduwrijke, stille plekjes waar dieren zich schuilhouden die verborgen willen blijven. Tussen de bomen en onder de bladeren kan het donker zijn, zo donker als een kelder in een verlaten huis.

Dwars door het bos stroomt een rivier traag richting de blauwe zee. De rivier stroomt langs jonge bomen en oude bomen – sommige bomen zijn zo oud dat ze nog weten hoe het was voordat er een bos groeide – en er zwemmen vissen: sommigen fel gekleurd, sommigen zo doorzichtig dat ze van water lijken gemaakt.

Het is een bos, een uitgestrekt woud, zo oud als de wereld. Vol met leven. Goed leven en kwaad leven, blij leven en treurig leven. Met wezens die wij niet kennen en nooit zullen kennen. Gevuld met stiekem en raadselachtig leven en dieren waarvan wij alleen gehoord hebben in verhalen.

Er wonen zelfs eenhoorns. Zij hebben een dorp midden in het bos.

Wij weten weinig van eenhoorns; ze zijn erg verlegen naar mensen toe en ze laten zich

moeilijk vangen. Nergens in de wijde wereld bestaat er een dierentuin met zelfs maar één eenhoorn!

Er zijn mensen die zeggen dat ze een eenhoorn gezien hebben. Er zijn er zelfs die beweren dat zij een eenhoorn over zijn hoofd hebben geaaid, maar ze zijn altijd vergeten om een filmpje te maken of om een foto te nemen.

Gek genoeg hebben ze allemaal dezelfde omschrijving, waar ter wereld deze mensen ook wonen. Als hen gevraagd wordt een eenhoorn te tekenen, dan tekenen ze een immens groot paard met een schitterende witte vacht die glinstert als diamanten. En een hoorn. Een grote hoorn midden op het voorhoofd. Ze kunnen niet uitleggen waar die hoorn voor dient, of die hoorn eigenlijk wel iets kan, of die wel nut heeft, maar over een ding zijn zij het eens; die hoorn is het aller-indrukwekkendst. Witter dan hun witte vacht, witter dan pas gevallen sneeuw lijkt hij licht te geven. En hij is ontzagwekkend lang. Breed van onderen wordt hij steeds smaller naar boven toe, tot de scherpe punt lijkt te verdwijnen in het niets. Een machtig ding om te zien. Je moet met een eenhoorn maar geen ruzie krijgen, zeggen deze mensen, van die hoorn kan je het nooit winnen.

Een eenhoorn heeft een hoorn, zoals een tijger klauwen heeft of een leeuw een brul. Een eenhoorn zonder hoorn is geen eenhoorn? Of wel?

Hoofdstuk 1

De grote twijfel

Vandaag staat het eenhoorndorp op zijn kop. Het is vrijdagmiddag en de zomervakantie is begonnen. Bij de laatste bel vliegen de deuren open van de eenhoornschoon en alle jonge eenhoorns stromen lachend en joelend het schoolplein op. Een lange vakantie ligt voor hen, wat een verrukkelijk vooruitzicht. Ze rennen naar huis, zeggen gedag tegen hun ouders en rennen onmiddellijk weer naar buiten. De zon schijnt en de lucht is diepblauw.

Nou ja, *bijna* alle jonge eenhoorns rennen rechtstreeks naar huis. Er is een eenhoorn die als laatste de school verlaat. Die sloft in plaats van dat hij rent. Die eruitziet alsof de zomervakantie hem weinig kan schelen. Hij volgt zijn eigen weg en aan het einde van het schoolplein slaat hij linksaf in plaats van rechtsaf naar huis. Hij heeft geen oog voor zijn klasgenootjes en hij houdt zijn blik gericht op de grond voor hem. Hij wandelt helemaal alleen het koele en donkere bos in. Al snel dringen de blijde geluiden van het dorp niet meer tot hem door.

In de schaduw van de bomen stapt Geenhoorn over een dekbedje van zacht mos en gevallen blaadjes. De vogels fluiten luidkeels en vrolijk, alsof zij ook vakantie hebben, maar Geenhoorn merkt niets en niemand op. Een paar weken geleden was hij plotseling door een vervelende gedachte overvallen, die hem sindsdien niet meer loslaat.

Mijn hele familie en iedereen die ik ken zijn eenhoorns, maar zij hebben allemaal een hoorn en ik heb geen hoorn. Ben *ik* dan wel een eenhoorn?

Soms voelt hij zich een eenhoorn, maar ja, zonder hoorn is dat verwarrend. Verontrustend zelfs. Dat is net zoiets als een vogel zonder vleugels. Ben je wel een vogel als je niet

kan vliegen? Geenhoorn kent geen vogel zonder vleugels die het hem kan vertellen.

In de middagpauze was hij naar huis gegaan terwijl zijn klasgenootjes druk speelden op het schoolplein. Het zag er gezellig uit. Sommige eenhoorns voetbalden, anderen deden hoorn-tje-drukken, een favoriet spelletje. Vroeger speelde hij leuk mee, maar tegenwoordig ontbreekt het Geenhoorn de moed om te vragen of hij mag meedoen, bang om uitgelachen te worden. En hoe kan hij meedoen met hoorn-tje-drukken?

Een tijdlang wist Geenhoorn zeker dat zijn hoorn binnenkort ging groeien. Elke ochtend keek hij hoopvol in de spiegel, al was het maar om het kleinste stompje te zien opkomen. Maar nu is die hoop zo goed als verdwenen. Zijn voorhoofd blijft zo glad als een ijsbaan.

Toen hij in de middagpauze thuiskwam, vroeg hij het aan zijn vader, die weet altijd alles.

‘Jij bent onze zoon,’ antwoordde zijn vader. ‘Dus ben jij een eenhoorn.’ Zijn vader is recht-doorzee, die kent geen enkele twijfel. Bovendien blinkt zijn hoorn als duizend sterren, als de zon erop schijnt dan raak je bijna verblind. Geenhoorn is stikjaloers op die hoorn, dat wil hij ook zo graag. Hij zou zijn hoorn vol trots tonen aan iedereen die het wil zien.

Zijn vader kan net als alle volwassen eenhoorns, iets heel bijzonders, haast magisch, met zijn hoorn. Als een ander dier in het bos hulp nodig heeft omdat een vleugel amper fladdert, of omdat een vinnetje is verlamd, of omdat een hoef stroeft, dan kan zijn vader met het scherpe puntje van zijn hoorn het arme dier weer beter maken. Een schram of een snee, de lichtste streling van de hoorn geneest sneller dan welk pilletje of zalfje dan ook. En wat is er mooier dan andere dieren in nood helpen? Het lijkt Geenhoorn prachtig als hij dat later ook kan.

Geenhoorn wil zijn vader erg graag geloven, maar hij blijft zich zorgen maken. Het is makkelijk praten als je zo'n fantastische hoorn hebt.

Zo loopt Geenhoorn verloren in zijn eigen gedachten door het bos, tot voorbij het eenhoorndorp. Buiten het dorp leven de paarden. Zij hebben een groene weide met wuivend gras. Het is ten strengste verboden voor Geenhoorn om hier te komen. Eenhoorns en paarden gaan niet met elkaar om, waarschuwde zijn vader. Geenhoorn vroeg eens hoe dat zo is, maar hij antwoordde dat dat nu eenmaal zo hoort. Paarden en eenhoorns gaan niet samen.

Briesend en smakkend staan de paarden het sappige gras naar binnen te schrokken. Hun donkere manen zijn zo zwart als de nacht en de paarden zijn groot, minstens drie koppen groter. Vol bewondering kijkt Geenhoorn toe. Zonder hoorn lijkt hij heel veel op een paard, al is hij bij lange na niet zo lang en zijn zijn eigen manen net zo wit als zijn vacht. Gras eten lijkt hem erg onsmakelijk, maar wie weet, hij heeft het nooit eerder geprobeerd. Als dat is wat paarden doen...

Hij stapt voorzichtig de weide in, houdt angstvallig een schuin oog gericht op de paarden en trekt een pluk gras uit de grond. Het voelt gek tussen zijn tanden, zacht en hard tegelijk. En het smaakt afschuwelijk, zo ongelooflijk bitter. Met een vies gezicht spuugt hij het gras weer uit. Was er maar iets te drinken om die nare smaak weg te spoelen.

Luid hinnikend komt een van de paarden op Geenhoorn af gegaloppeerd. 'Wat doe jij hier?' roept hij uit.

Geenhoorn schrikt zich rot maar blijft staan waar hij staat. Hij wil zich niet laten kennen, al verdwijnt Geenhoorn bijna in zijn schaduw. Hij besluit om eerlijk te zijn: 'Ik ben een eenhoorn zonder hoorn en nu twijfel ik of ik wel

een echte eenhoorn ben. Misschien ben ik een paard, net als jij?’

Het paard kijkt boos op Geenhoorn neer en gromt: ‘Jij een paard, ha! Jij bent geen paard en je zal er nooit een worden. Je bent veel te klein en je lust geen gras. Ik zag heus wel hoe je het uitspuugde.’

Dat is waar, bedenkt Geenhoorn, ik ben te klein om een paard te zijn en gras spuug ik uit. Plotseling weet Geenhoorn niet meer wat hij moet zeggen.

‘Loop jij maar door,’ briesht het paard. ‘Er zijn vast wel meer eenhoorns zonder hoorns, daar hoor jij dan bij.’

Ach, wat stom van me, denkt Geenhoorn, dat ik daar nou niet eerder aan heb gedacht. Er zijn vast andere geenhoorns. Hij zal toch zeker niet de enige zijn?

Met die gedachte krijgt hij een plan. Hij loopt vastberaden terug naar zijn dorp.

‘Ik schrijf een briefje voor mijn ouders waarin ik uitleg dat ik op zoek ga naar andere geenhoorns. Vannacht, als iedereen slaapt, dan leg ik het briefje op de keukentafel en ga ik op pad. Wanneer ik teruggekeerd ben en iedereen ziet dat er meer geenhoorns zijn zoals ik, dan

durft niemand mij ooit nog uit te lachen. En dan weet ik waar ik thuishoor.'

